ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 11ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Caisse primaire d'assurance maladie της Rouen κατά A. Guyot (αίτηση του Cour d'appel της Rouen για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Διακινούμενοι άνεργοι — δικαίωμα προς λήψη παροχών ασθενείας»

Υπόθεση 128/83

Περίληψη

Κοινωνική ασφάλιση των διακινούμενων εργαζομένων — Ανεργία — Άνεργος ο οποίος, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσε στο κράτος μέλος όπου εργαζόταν — Εφαρμογή του άρθρου 71 του κανονισμού 1408/71 — Όχι

(Κανονισμός 1408/71 του Συμβουλίου, άρθρο 71)

Το άρθρο 71 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση ανέργου ο οποίος, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσε στο κράτος μέλος όπου εργαζόταν.

Στην υπόθεση 128/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Cour d'appel της Rouen προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

CAISSE PRIMAIRE D'ASSURANCE MALADIE ΤΗΣ ROUEN

και

A. GUYOT

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστη-

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

μάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, και T. Koopmans, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Το άρθρο 25 του κανονισμού 1408/71 προβλέπει ορισμένα δικαιώματα ή παροχές ασθένειας για τους τελούντες σε ανεργία εργαζομένους που διακινούνται εντός της Κοινότητας. Τα δικαιώματα αυτά εξαρτώνται από τα δικαιώματα του εργαζομένου προς λήψη επιδομάτων ανεργίας, που ρυθμίζονται από τα άρθρα 69 και 71 του ίδιου κανονισμού. Το άρθρο 69 ρυθμίζει την κατάσταση του άνεργου που μεταβαίνει σε διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος μέλος. Το δικαίωμα προς τις εν λόγω παροχές που χορηγεί το αρμόδιο κράτος διατηρείται για περίοδο τριών μηνών, εφόσον ο άνεργος έχει τηρήσει ορισμένες διατυπώσεις. Μετά την περίοδο αυτή, πρέπει να επιστρέψει στο αρμόδιο κράτος, για να διασώσει τα δικαιώματά του.

Το άρθρο 71 ρυθμίζει την κατάσταση του άνεργου, ο οποίος κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεώς του κατοικούσε στο έδαφος κράτους μέλους, διαφορετικού από το αρμόδιο κράτος μέλος. Σύμφωνα με την παράγραφο 6, ii του εν λόγω άρθρου, ο εργαζόμενος, πλην του μεθοριακού εργαζομένου, ο οποίος βρίσκεται σε πλήρη ανεργία και ο οποίος τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως στο έδαφος του κράτους μέλους όπου κατοικεί ή επιστρέφει στο έδαφος αυτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα με τη νομοθεσία του εν λόγω κράτους, σαν να είχε εκεί την τελευταία του απασχόληση.

Η κατάσταση της εφεσίβλητης της κύριας δίκης

Η εφεσίβλητη της κύριας δίκης, γερμανικής ιθαγένειας, παραιτήθηκε στις 30 Ιουνίου 1977 από τη θέση που είχε στην Ομοσπον-

διακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Την 1η Αυγούστου 1977, ενεγράφη ως αιτούσα εργασία σε γερμανικό γραφείο ευρέσεως εργασίας. Το Σεπτέμβριο 1977, μετέβη στη Γαλλία για να επανασυμβιώσει με το σύζυγό της, εγκαταστάθηκε εκεί οριστικά και, στις 5 Σεπτεμβρίου 1977, ενεγράφη ως αιτούσα εργασία στην Agence nationale pour l'emploi. Επί τρεις μήνες έλαβε παροχές ανεργίας από τη Γερμανία, έκτοτε δε ελάμβανε επιδόματα ανεργίας από το Assedic.

Το 1978, η Caisse primaire d'assurance maladie αρνήθηκε να της καταβάλει τα ιατρικά έξοδα (παροχές σε είδος λόγω ασθένειας), στα οποία η εφεσίβλητη υποβλήθηκε από τον Ιανουάριο μέχρι το Μάρτιο του 1978, καθώς και ημερήσια αποζημίωση λόγω ανικανότητας προς εργασία.

Διαδικασία

Στις 28 Απριλίου 1981, η πρωτοβάθμια επιτροπή της sécurité sociale της Rouen εξέδωσε απόφαση, με την οποία υποχρέωσε την Caisse primaire να καταβάλει τις επίδικες παροχές. Η Caisse primaire άσκησε έφεση ενώπιον του Cour d'appel της Rouen. Το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι έπρεπε να ερμηνευτεί ο κανονισμός 1408/71 και κατά συνέπεια ανέστειλε την πρόοδο της δίκης και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Στις προϋποθέσεις που επιβάλλονται για τη λήψη των παροχών του άρθρου 71 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Ιουνίου 1971 περιλαμβάνεται, όταν συντρέχει η περίπτωση που προβλέπεται από την παράγραφο 1, εδάφιο 6, ii, του εν λόγω άρθρου, η προϋπόθεση που αφορά τη διαμονή στο αρμόδιο κράτος πριν από το τέλος της περιόδου της τελευταίας απασχόλησης σε κράτος μέλος, διαφορετικό από το αρμόδιο;»

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο directeur régional des affaires sanitaires et sociales de Haute-Normandie και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Griesmar, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον F. Herbert, δικηγόρο Βρυξελλών.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων και την ανάθεση της υπόθεσης στο πρώτο τμήμα.

II — Γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου

Κατά την *direction régionale des affaires sanitaires et sociales de Haute-Normandie,* η παράγραφος 1 του άρθρου 71 αναφέρεται στους άνεργους, οι οποίοι, κατά τη διάρκεια της τελευταίας τους απασχόλησης, κατοικούσαν σε κράτος μέλος διαφορετικό από το αρμόδιο κράτος. Στην προκειμένη περίπτωση, η Guyot είχε την τελευταία της απασχόληση στη Γερμανία μέχρι τις 30 Ιουνίου 1977. Κατά την ημερομηνία αυτή και μέχρι το Σεπτέμβριο του 1977, η ενδιαφερομένη κατοικούσε στο γερμανικό έδαφος. Συνεπώς, η Γερμανία είναι ταυτόχρονα το κράτος κατοικίας της ενδιαφερομένης κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής της και το κράτος στο οποίο βρίσκεται ο αρμόδιος ασφαλιστικός φορέας, εφόσον ενεγράφη ως άνεργη στη χώρα καταγωγής, από την 1η Αυγούστου 1977. Και μόνο τα γεγονότα αυτά οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η Guyot δεν πληροί τις προϋποθέσεις της παραγράφου 1, εδάφιο 6, ii του άρθρου 71, αλλά εμπίπτει μάλλον στην εξής εξαίρεση που προβλέπει το εν λόγω άρθρο:

«Αν όμως στον εργαζόμενο αυτόν είχε αναγνωριστεί το δικαίωμα παροχών εις βάρος του αρμόδιου φορέα του κράτους μέλους, στη νομοθεσία του οποίου υπήχθη τελευταία (στην προκειμένη περίπτωση στη Γερμανία), λαμβάνει τις παροχές σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 69 του κανονισμού 1408/71.»

Η *Επιτροπή* εξετάζει το πεδίο εφαρμογής των άρθρων 69 και 71 υπό το φως των σχετικών αποφάσεων του Δικαστηρίου: απόφαση της 10ης Ιουλίου 1975, υπόθεση 27/75, Bonaffini, Recueil σ. 971· απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1976, υπόθεση 40/76, Kermaschek, Recueil σ. 1669· απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1976, υπόθεση 39/76, Mouthaan, Recueil σ. 1901· απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1977, υπόθεση 76/76, Di Paolo, Recueil, σ. 315· απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1977, υπόθεση 66/77, Kuyken, Recueil σ. 2311· απόφαση της 20ής Μαρτίου 1979, υπόθεση 139/78, Coccioli, Recueil σ. 991· απόφαση της 19ης Ιουνίου 1980, υπόθεση 41/79, Testa, Recueil σ. 1979· απόφαση της 27ης Μαΐου 1982, υπόθεση 227/81, Aubin, Συλλογή σ. 1991. Από τις ανωτέρω αποφάσεις αντλούνται οι εξής αρχές:

— Κανονικά, ο ευρισκόμενος σε ανεργία εργαζόμενος έχει αξίωση προς καταβολή παροχών ανεργίας στο κράτος που είχε την τελευταία του απασχόληση. Πράγματι, το άρθρο 67, που προβλέπει τη δυνατότητα συνυπολογισμού των περιόδων ασφάλισης ή απασχόλησης, εξαρτά τη δυνατότητα αυτή από τον όρον ότι ο ενδιαφερόμενος έχει συμπληρώσει, τον τελευταίο καιρό, περιόδους ασφάλισης ή απασχολήσεως, ανάλογα με την περίπτωση, δυνάμει των διατάξεων της νομοθεσίας, βάσει της οποίας ζητούνται οι παροχές.

Για ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων, όμως, το άρθρο 71, παράγραφος 1, εισάγει εξαίρεση από την απαίτηση αυτή. Πρόκειται για τους εργαζομένους οι οποίοι, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής τους, διατηρούσαν στενούς δεσμούς με χώρα διαφορετική από εκείνη της απασχόλησής τους όπου είχαν εγκατασταθεί ή διέμεναν συνήθως. Οι εργαζόμενοι αυτοί έχουν τη δυνατότητα επιλογής: μπορούν να υπαχθούν στο σύστημα παροχών ανεργίας του κράτους της τελευταίας απασχόλησης ή να αξιώσουν παροχές από το κράτος της κατοικίας τους. Στην επιλογή αυτή προβαίνουν, ιδίως, αφού τεθούν στη διάθεση των υπηρεσιών απασχόλησης του κράτους, από το οποίο ζητείται η καταβολή των παροχών (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση *Aubin*, σκέψη 9).

Η παράγραφος 1, εδάφιο α, ii και 6, ii του άρθρου 71 αποτελεί εξαίρεση του γενικού κανόνα που διατυπώνεται στο άρθρο 67 και συνεπώς επιδέχεται ερμηνεία (προπαρατεθείσα απόφαση *Di Paolo*, σκέψη 13).

Το άρθρο 69 αποσκοπεί στο να διευκολύνεται ο ενδιαφερόμενος στην αναζήτηση εργασίας, διατηρώντας το δικαίωμα προς παροχές για περίοδο τριών μηνών, απαλλασσόμενος έτσι από την υποχρέωση να τεθεί, κατά την περίοδο αυτή, στη διάθεση των υπηρεσιών απασχόλησης του αρμόδιου κράτους και να υποβληθεί στον έλεγχο που προβλέπεται εκεί (προπαρατεθείσα απόφαση *Coccioli*).

Η Επιτροπή θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η εφεσίβλητη της κύριας δίκης υπάγεται αποκλειστικά στη γενική αρχή του άρθρου 67. Η τελευταία της απασχόληση ήταν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, χώρα όπου είχε επίσης την κατοικία της. Στη Γαλλία εγκαταστάθηκε μόνον μετά την παραίτησή της από τη θέση της. Συνεπώς, ήταν δυνατή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, η εξακολούθηση της καταβολής των γερμανικών παροχών κατά τη διάρκεια των τριών μηνών.

Η Επιτροπή επισημαίνει μία παρανόηση εκ μέρους του Cour d'appel της Rouen, το οποίο ερμήνευσε εσφαλμένα την έννοια της φράσης «το αρμόδιο κράτος». Το Cour d'appel της Rouen θεώρησε ότι αρμόδιο κράτος είναι το γαλλικό κράτος, επειδή στο

έδαφός του βρίσκεται η αρμόδια υπηρεσία, στην οποία ζητήθηκαν οι παροχές.

Κατά την Επιτροπή, το αρμόδιο κράτος που αναφέρεται στο άρθρο 71 είναι το κράτος της τελευταίας απασχόλησης που αναφέρεται στο άρθρο 67. Αυτό προκύπτει από το συνδυασμό των ορισμών που υπάρχουν στο άρθρο 1 του κανονισμού, στοιχεία ιζ και ιε, και στα άρθρα 67 και 13 του ίδιου κανονισμού.

Η Guyot δικαιούνταν επίσης να λάβει, κατά τη διάρκεια τριών μηνών, παροχές από τη Γερμανία και να συνεχίσει να λαμβάνει τις παροχές αυτές, από τον όρο ότι θα επέστρεφε στη Γερμανία ή θα πετύχαινε παράταση της προθεσμίας. Αντίθετα, δεν μπορούσε, σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο, να λάβει παροχές ανεργίας από τη Γαλλία, αφού δεν είχε την τελευταία απασχόλησή της εκεί.

Η καταβολή παροχών ανεργίας σε άνεργους που δεν βρίσκονται στο έδαφος του κράτους μέλους, όπου είχαν την τελευταία απασχόλησή τους, είναι δυνατή μόνο σε δύο περιπτώσεις:

— για περίοδο τριών μηνών υπό τους όρους που καθορίζει το άρθρο 69·

— χωρίς χρονικό περιορισμό, εφόσον ο εργαζόμενος, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσε ήδη σε άλλο κράτος μέλος (άρθρο 71).

Η επ' αόριστο διατήρηση των δικαιωμάτων προς παροχές ανεργίας, σε περίπτωση αλλαγής κατοικίας μετά από την τελευταία απασχόληση, δεν προβλέπεται από τις κοινοτικές διατάξεις, όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, κατά την επεξεργασία του κανονισμού 1408/71, η Κοινότητα βρισκόταν σε περίοδο οικονομικής ανάκαμψης, που επέτρεπε στους άνεργους να επανεύρουν απασχόληση σε εύλογο χρονικό διάστημα. Η ανάγκη διατήρησης του δικαιώματος προς παροχές ανεργίας, εκτός της χώρας που είχαν την τελευταία απασχόληση, δεν ήταν αισθητή. Η μεταβολή της κατάστασης οδήγησε την Επιτροπή να υποβάλει στο Συμβούλιο πρόταση κανονισμού περί τροποποίησης του αρχικού κανονισμού (πρόταση που η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο στις 18. 6. 1980, JO C 169 της 9. 7. 1980, σ. 22).

Η ανάλυση της Επιτροπής δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι η εφεσίβλητη της κύριας δίκης ελάμβανε παροχές ανεργίας από τη Γαλλία, τις οποίες οι γαλλικοί φορείς χορηγούσαν ανεξάρτητα από το κριτήριο της τελευταίας απασχόλησης που θέτει το άρθρο 67. Η παράγραφος 2 του άρθρου 25 δεν έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, εφόσον η εφεσίβλητη της κύριας δίκης δεν είναι δυνατό να υπαχθεί στις διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, εδάφιο 6, ii.

Τέλος, προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το Cour d'appel της Rouen, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το δικαστήριο αυτό θεωρεί τη Γαλλία ως το αρμόδιο κράτος, μολονότι ορθά ανέφερε το γεγονός που εμποδίζει την Guyot να επικαλεστεί το άρθρο 71, παράγραφος 1, εδάφιο 6, ii και συνεπώς το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71, δηλαδή το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής της, είχε την κατοικία της σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο όπου είχε την εν λόγω απασχόληση.

Προτείνει την εξής απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το παραπέμπον δικαστήριο:

— Όπως προκύπτει, ιδίως, από τον τίτλο του τμήματος 3, στο οποίο περιλαμβάνεται το άρθρο 71 του κανονισμού 1408/71, το εν λόγω άρθρο έχει εφαρμογή μόνο στους άνεργους οι οποίοι, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσαν ήδη σε κράτος μέλος, διαφορετικό από εκείνο στο οποίο είχαν την τελευταία τους απασχόληση.

III — Προφορική διαδικασία

Στη συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1984, αγόρευσε ο δικηγόρος F. Herbert, εκπρόσωπος της Επιτροπής.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στις 22 Μαρτίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Ιουλίου 1983, το Cour d'appel της Rouen υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ, ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο έφεσης, που άσκησε το Caisse primaire d'assurance maladie της Rouen κατά της απόφασης της πρωτοβάθμιας επιτροπής της Sécurité sociale, η οποία υποχρέωνε τον εν λόγω φορέα να καταβάλει στην εφεσίβλητη της κύριας δίκης τα ποσά που αντιστοιχούν στα ιατρικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε από τον Ιανουάριο μέχρι το Μάρτιο του 1978, καθώς και ημερήσιες αποζημιώσεις λόγω ανικανότητας προς εργασία.

3 Η εφεσίβλητη στην κύρια δίκη, γερμανικής ιθαγένειας, παραιτήθηκε στις 30 Ιουνίου 1977 από τη θέση που κατείχε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Την 1η Αυγούστου 1977, ενεγράφη ως αιτούσα εργασία σε γερμανικό γραφείο ευρέσεως εργασίας. Το Σεπτέμβριο του 1977, μετέβη στη Γαλλία για να διαμείνει με το σύζυγό της, όπου εγκαταστάθηκε οριστικά και ενεγράφη ως αιτούσα εργασία στην Agence nationale pour l'emploi. Επί τρεις μήνες έλαβε παροχές ανεργίας από τη Γερμανία και στη συνέχεια ελάμβανε επιδόματα ανεργίας από τον αρμόδιο γαλλικό φορέα (ASSEDIC).

4 Το Caisse primaire αρνήθηκε να της αποδώσει ιατρικά έξοδα με την αιτιολογία ότι το άρθρο 25 του κανονισμού 1408/71 εξαρτά το δικαίωμα παροχών ασθενείας και μητρότητας του άνεργου διακινούμενου εργαζομένου, από το

δικαίωμα παροχών ανεργίας. Σύμφωνα με το Caisse primaire, η εφεσίβλητη στην κύρια δίκη δεν είχε δικαίωμα λήψεως παροχών ανεργίας από το γαλλικό φορέα, διότι δεν είχε εργαστεί στη Γαλλία πριν εγγραφεί ως άνεργη.

5 Για να μπορέσει να επιλύσει τη διαφορά, το Cour d'appel ανέστειλε την πρόοδο της δίκης και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Στις προϋποθέσεις που επιβάλλονται για τη λήψη των παροχών του άρθρου 71 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Ιουνίου 1971 περιλαμβάνεται, όταν συντρέχει η περίπτωση που προβλέπεται από την παράγραφο 1, εδάφιο 6, ii του εν λόγω άρθρου, η προϋπόθεση που αφορά την κατοικία στο αρμόδιο κράτος πριν από το τέλος της περιόδου της τελευταίας απασχόλησης σε κράτος μέλος, διαφορετικό από το αρμόδιο;»

6 Η διάταξη της οποίας ζητείται η ερμηνεία πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της όλης ρύθμισης στην οποία ανήκει. Η διάταξη αυτή περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 6 του κανονισμού 1408/71 περί ανεργίας. Σύμφωνα με το σύστημα που προβλέπει το κεφάλαιο αυτό, ο άνεργος πρέπει να απευθύνεται στον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους της τελευταίας απασχόλησής του προκειμένου να λαμβάνει τις προβλεπόμενες παροχές ανεργίας. Αν ο εν λόγω άνεργος αναχωρήσει απ' αυτό το κράτος μέλος προς αναζήτηση απασχόλησης, εξακολουθεί επί τρεις μήνες να λαμβάνει τις παροχές αυτές, τις οποίες καταβάλλει πάντοτε ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους της τελευταίας απασχόλησής του. Όταν λήξει η περίοδος αυτή των τριών μηνών, ο άνεργος πρέπει να επανέλθει στο εν λόγω κράτος για να μπορεί να συνεχίσει να λαμβάνει τις παροχές.

7 Το άρθρο 71, παράγραφος 1, εισάγει εξαίρεση από τον ανωτέρω κανόνα για «τον άνεργο που κατοικούσε κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεώς του στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από το αρμόδιο κράτος μέλος». Στην περίπτωση αυτή, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να τεθεί στη διάθεση των αρχών του κράτους όπου κατοικεί ή του αρμόδιου κράτους, ανάλογα με την περίπτωση, και έτσι να λαμβάνει παροχές ανεργίας και μετά την περίοδο των τριών μηνών. Η εξαίρεση αυτή αποσκοπεί στην προστασία των μεθοριακών εργαζομένων και των άλλων προσώπων που κατοικούν σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος μέλος της απασχόλησής τους.

8 Με τη φράση «αρμόδιο κράτος» κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ο κοινοτικός νομοθέτης εννοεί το κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται ο αρμόδιος

φορέας, δηλαδή το κράτος μέλος της τελευταίας απασχόλησης. Συνεπώς, η εν λόγω διάταξη αφορά μόνο τους εργαζομένους που κατοικούν σε κράτος μέλος, διαφορετικό από το κράτος μέλος της τελευταίας απασχόλησής τους.

9 Συνεπώς, στο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 71 του κανονισμού 1408/71 δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση ανέργου ο οποίος, κατά την διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσε στο κράτος μέλος όπου εργαζόταν.

Επί των δικαστικών εξόδων

10 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε το Cour d'appel της Rouen με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983, αποφαίνεται:

Το άρθρο 71 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση ανέργου ο οποίος, κατά τη διάρκεια της τελευταίας απασχόλησής του, κατοικούσε στο κράτος μέλος όπου εργαζόταν.

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Οκτωβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

D. Louterman

Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

G. Bosco